

Пристанала.

Кавалъ свирѣ на поляна,
На поляна край горица;
Млада, хубава Стояна
Търчи съ мѣнци за водица.

Изъ градина крещи, вика
Умразната нейна стрика:
«Полудѣ ли, марѣ Стояно,
Та отивашъ толкозъ рано.

Стой, почакай д'идемъ двама». —
Па се спусна к'нейна мама
Да ковлади тя Стояна,
Че отива на поляна.

Ей изкочи стара майка
На високъ и хубавъ чардакъ;
Ахна, търти се, заплака,
Като видѣ кръвавъ байрякъ, —

Че се байрякъ тамъ вѣтрѣ
Срѣдъ юнаци, срѣдъ дружина,
И Стоянка се блѣде
Въ прѣгрѣдкитѣ на Дойчина.

Като зърна той, че иде
Неговото мило либе,
Изъ юнаци той изкочи
И къмъ нея съ прѣстъ посочи: